

(Обн., ДВ, бр. 59 от 20.07.2007 г. – в сила от 01.03.2008 г.)
ЧАСТ ПЪРВА

ОБЩИ ПРАВИЛА

Глава първа

ОСНОВНИ ПОЛОЖЕНИЯ

Предмет

Чл. 1. Този кодекс урежда производството по граждански дела.

Дължимост на защита и съдействие

Чл. 2. Съдилищата са длъжни да разгледат и разрешат всяка подадена до тях молба за защита и съдействие на лични и имуществени права.

Добросъвестност

Чл. 3. Участващите в съдебните производства лица и техните представители под страх от отговорност за вреди са длъжни да упражняват предоставените им процесуални права добросъвестно и съобразно добрите нрави. Те са длъжни да изнасят пред съда само истината.

Съдебен език, преводачи и тълковници

Чл. 4. (1) Съдебният език е българският.

(2) Когато в делото участват лица, които не знаят български, съдът назначава преводач, с помощта на когото тези лица извършват съдопроизводствените действия и им се обясняват действията на съда.

(3) Когато в делото участва глухо или няма лице, назначава му се тълковник.

Глава втора

ОСНОВНИ НАЧАЛА

Законност

Чл. 5. Съдът разглежда и решава делата според точния смисъл на законите, а когато те са непълни, неясни или противоречиви - според общия им разум. При липса на закон съдът основава решението си на основните начала на правото, обичая и морала.

Диспозитивно начало

Чл. 6. (1) Съдебните производства започват по молба на заинтересованото лице или по искане на прокурора в определените от закон случаи.

(2) Предметът на делото и обемът на длъжимата защита и съдействие се определят от страните.

Служебно начало

Чл. 7. (1) Съдът служебно извършва необходимите процесуални действия по движението и приключването на делото и следи за допустимостта и надлежното извършване на процесуалните действия от страните. Той съдейства на страните за изясняване на делото от фактическа и правна страна.

(2) Съдът връчва на страните препис от актовете, които подлежат на самостоятелно обжалване.

Състезателно начало

Чл. 8. (1) Всяка страна има право да бъде изслушана от съда, преди да бъде постановен акт, който има значение за нейните права и интереси.

(2) Страните посочват фактите, на които основават исканията си, и представят доказателства за тях.

(3) Съдът осигурява възможност на страните да се запознаят с исканията и доводите на насрещната страна, с предмета на делото и неговото движение, както и да изразят становище по тях.

Равенство на страните

Чл. 9. Съдът осигурява на страните равна възможност да упражняват предоставените им права. Той прилага закона еднакво спрямо всички.

Установяване на истината

Чл. 10. Съдът осигурява на страните възможност и им съдейства за установяване на фактите, които са от значение за решаването на делото.

Публичност и непосредственост

Чл. 11. Разглеждането на делата става устно в открито заседание, освен ако в закон е предвидено това да стане в закрито заседание.

Вътрешно убеждение

Чл. 12. Съдът преценява всички доказателства по делото и доводите на страните по вътрешно убеждение.

Разглеждане и решаване на делата в разумен срок

Чл. 13. Съдът разглежда и решава делата в разумен срок.

Глава трета

ПОДВЕДОМСТВЕНОСТ

Подведомственост на гражданските дела

Чл. 14. (1) На съдилищата са подведомствени всички граждански дела.

(2) Съдът сам решава дали заведеното дело подлежи на разглеждане от него.

(3) Никое друго учреждение няма право да приеме за разглеждане дело, което вече се разглежда от съда.

Проверка на подведомствеността

Чл. 15. (1) Въпросът дали заведеното дело е подведомствено на съда може да бъде повдигнат от страните или служебно от съда при всяко положение на делото, освен когато в закон е определен срок за това.

(2) Определението на съда по този въпрос може да се обжалва с частна жалба.

Спор за подведомственост

Чл. 16. Когато съдилищата и другите учреждения са отказали да разгледат делото като неподведомствено на тях, ищецът може да повдигне спор за подведомственост пред Върховния касационен съд.

Компетентност по обуславящи въпроси

Чл. 17. (1) Съдът взема становище по всички въпроси, които имат значение за решаването на делото, освен по въпроса дали е извършено престъпление.

(2) Съдът се произнася инцидентно по валидността на административните актове независимо от това, дали те подлежат на съдебен контрол. Съдът не може да се произнася инцидентно по законосъобразността на административните актове, освен когато такъв акт се противопоставя на страна по делото, която не е била участник в административното производство по издаването и обжалването му.

Съдебен имунитет

Чл. 18. (1) Българският съд е компетентен по искове, по които страна е чужда държава, както и лице със съдебен имунитет, в следните случаи:

1. при отказ от съдебен имунитет;
2. по искове, основани на договорни отношения, когато изпълнението на задължението е в Република България;
3. по искове за вреди от непозволено увреждане, извършено в Република България;
4. по искове относно права върху наследствено имущество и незаето наследство в Република България;
5. по дела, които са от изключителна подведомственост на българските съдилища.

(2) Разпоредбите на ал. 1, т. 2, 3 и 4 не се прилагат за правни сделки и действия, извършени в изпълнение на официални функции на лицата, съответно във връзка с упражняване на суверенни права на чуждата държава.

Арбитражно споразумение

Чл. 19. (1) Страните по имуществен спор могат да уговорят той да бъде решен от арбитражен съд, освен ако спорът има за предмет вещни права или владение върху недвижим имот, издръжка или права по трудово правоотношение.

(2) Арбитражът може да има седалище в чужбина, ако една от страните има обичайно местопребиваване, седалище според устройствения си акт или местонахождение на действителното си управление в чужбина.

Глава четвърта

СЪДИЛИЩА

Състав на съда

Чл. 20. Първоинстанционните дела се разглеждат в състав от един съдия, а въззивните и касационните - в състав от трима съдии, единият от които е председател на състава.

Съвещание

Чл. 21. (1) Съвещанието и гласуването на съдебния състав се ръководи от председателя на състава и се провежда тайно.

(2) Никой от съдиите не може да се въздържа от гласуване.

(3) Членовете на състава гласуват в поредност според старшинството. Първи гласува младшият член, а председателят гласува последен.

(4) Когато при решаване на делото по същество съдът трябва да се произнесе по няколко иска, по всеки от тях се провежда отделно гласуване.

(5) Решенията на съда се приемат с мнозинство на гласовете на съдиите.

(6) Съдията, който не е съгласен с мнението на мнозинството, подписва решението, като мотивира отделно своето особено мнение.

Основания за отвод

Чл. 22. (1) Не може да участва като съдия по делото лице:

1. което е страна по делото или заедно с някоя от страните по делото е субект на спорното или свързано с него правоотношение;
2. което е съпруг или роднина по права линия без ограничение, по съребрена линия до четвърта степен или по сватовство до трета степен на някоя от страните или на неин представител;
3. което живее във фактическо съпружеско съжителство със страна по делото или с неин представител;
4. което е било представител, съответно пълномощник, на страна по делото;
5. което е взело участие при решаване на делото в друга инстанция или е било свидетел или вещо лице по делото;
6. относно което съществуват други обстоятелства, които пораждаат основателно съмнение в неговото безпристрастие.

(2) Съдията е длъжен сам да се отстрани в случаите по ал. 1, т. 1 - 5, а когато не приеме отвода по ал. 1, т. 6, да обяви обстоятелствата.

Процедура по отвода

Чл. 23. (1) Отстраняване може да поиска всяка от страните в заседанието, след като е възникнало или е станало известно основанието за отстраняване.

(2) Съдът решава въпроса за отстраняването при участие на съдията, за когото е направено искането.

(3) Ако поради отстраняване на съдии разглеждането на делото в съответния съд е невъзможно, горестоящият съд постановява изпращането му за разглеждане в друг равен съд.

Отвод на други длъжностни лица

Чл. 24. На основанията по чл. 22, ал. 1 може да бъдат отстранени прокурорът и съдебният секретар.

Съдебни поръчки

Чл. 25. (1) Когато се налага събиране на доказателства във от района на съда, той може да делегира събирането им на местния районен съд.

(2) Съдът съобщава на делегирания съд срока, до който доказателствата трябва да бъдат събрани, и по възможност деня на следващото заседание по делото.

(3) Делегираният съд уведомява незабавно делегиращия съд за всички обстоятелства, които забавят или пречат изпълнението на поръчката.

(4) Делегираният съд се произнася с определение по всички въпроси във връзка с изпълнението на делегацията.

Глава пета

СТРАНИ. ПРЕДСТАВИТЕЛСТВО

Страни

Чл. 26. (1) **Страни по граждански дела** са лицата, от чието име и срещу които се води делото.

(2) Освен в предвидените от закон случаи никой не може да предявява от свое име чужди права пред съд.

(3) Прокурорът може да участва в производството с права на страна в предвидените от закон случаи. Той не може да извършва действия, които представляват разпореждане с предмета на делото.

(4) По делото, по което е предявено чуждо право, се призовава като страна и лицето, чието право е предявено.

Процесуална правоспособност

Чл. 27. (1) **Процесуално правоспособен** е този, който е правоспособен по материалното право.

(2) Процесуално правоспособни са и държавните учреждения, които са разпоредители с бюджетни кредити. Ако държавното учреждение не е разпоредител с бюджетни кредити, съдопроизводствените действия се извършват от и срещу висшестоящото учреждение - разпоредител с бюджетни кредити.

Процесуална дееспособност

Чл. 28. (1) Дееспособните физически лица извършват съдопроизводствените действия лично.

(2) Непълнолетните и ограничено запретените извършват съдопроизводствените действия лично, но със съгласието на родителите или попечителите си.

(3) Непълнолетните могат да водят делата си лично за спорове по трудови правоотношения или за спорове, произтичащи от сделки по **чл. 4, ал. 2 от Закона за лицата и семейството**, както и в други случаи, определени със закон.

(4) Малолетните и поставените под пълно запрещение се представляват от законните си представители - родители или настойници.

Особено процесуално представителство

Чл. 29. (1) Безвестно изчезналите се представляват от назначените от съда техни представители, а обявените за отсъстващи - от въведените във владение наследници.

(2) Страната, която иска да извърши нетърпящо отлагане процесуално действие спрямо лице, което е процесуално недееспособно и което няма законен представител или попечител, може да иска от съда, пред който е висящо делото, да му назначи особен представител. В този случай разноските първоначално се понасят от нея.

(3) Лице с неизвестен постоянен и настоящ адрес се представлява от лице, специално назначено от съда. В този случай разноските първоначално се понасят от насрещната страна.

(4) При противоречие в интересите между представляван и представител съдът назначава особен представител. В този случай съдът според обстоятелствата определя дали първоначално разноските да се поемат от представлявания или от представителя.

(5) Особеният представител може да извършва действия, за които се изисква изрично пълномощно, само с одобрението на съда, пред който се води делото.

Представителство на юридически лица

Чл. 30. (1) Юридическите лица се представляват пред съдилищата от лицата, които ги представляват по закон или според устройствените им правила.

(2) Когато липсва правило за представителството, юридическото лице се представлява от двама членове на управлението му.

(3) Държавните учреждения се представляват от своите ръководители според техните устройствени правила.

(4) Общините се представляват от кметовете.

Представителство на държавата

Чл. 31. (1) Държавата се представлява от министъра на финансите, освен когато в закон е предвидено друго.

(2) По дела, които се отнасят до недвижими имоти - държавна собственост, държавата се представлява от министъра на регионалното развитие и благоустройството.

Представителство по пълномощие

Чл. 32. Представители на страните по пълномощие могат да бъдат:

1. адвокатите;
2. родителите, децата или съпругът;
3. юрисконсултите или други служители с юридическо образование в учрежденията, предприятията, юридическите лица и на едноличния търговец;
4. областните управители, упълномощени от министъра на финансите или от министъра на регионалното развитие и благоустройството, в случаите по чл. 31;
5. други лица, предвидени в закон.

Пълномощно

Чл. 33. Пълномощниците се легитимират с пълномощно, подписано от страната или от нейния представител. В пълномощното се посочват трите имена, точният адрес и телефонът на пълномощника. Упълномощаването може да се направи и устно пред съда, като се отразява в протокола от съдебното заседание.

Представителна власт

Чл. 34. (1) Общото пълномощие дава право за извършване на всички съдопроизводствени действия, включително получаване на депозирани разnosки и преупълномощаване.

(2) За предявяване на иски за гражданско състояние, включително брачни иски, е необходимо изрично пълномощно.

(3) За сключване на спогодба, за намаляване, оттегляне или отказ от иска, за признаване на исканията на другата страна, за получаване на пари или на други ценности, както и за действия, представляващи разпореждане с предмета на делото, е необходимо изрично пълномощно.

(4) Пълномощното има сила до завършването на делото във всички инстанции, ако не е уговорено друго.

Оттегляне на пълномощието

Чл. 35. Доверителят има право да оттегли във всяко време пълномощието си, като уведоми съда, но това не спира разглеждането на делото. Всички действия, извършени законно от пълномощника до оттегляне на пълномощното, остават в сила.

Отлагане на делото при прекратяване на представителството

Чл. 36. В случай на смърт, психично разстройство или лишаване от права на пълномощника, както и на отказ от пълномощието му, за което е уведомил съда, производството по делото не се спира, а разглеждането му може да се отложи за друго заседание, ако съдът прецени, че тези обстоятелства не са могли да станат известни на страната или пък че тя е узнала за тях толкова късно, че не е могла да замести своевременно пълномощника си с друг.

Глава шеста

СЪОБЩЕНИЯ И ПРИЗОВКИ

Раздел I

Съобщения

Адресат

Чл. 37. **Адресат** е лицето, за което е предназначено съобщението.

Адрес за връчване

Чл. 38. Съобщението се връчва на адреса, който е посочен по делото. Когато адресатът не е намерен на посочения адрес, съобщението се връчва на настоящия му адрес, а при липса на такъв - на постоянния.

Връчване на представител

Чл. 39. (1) Когато страната е посочила в седалището на съда лице, на което да се връчат съобщенията - съдебен адресат, или има пълномощник по делото, връчването се извършва на това лице или на пълномощника.

(2) Когато няколко ищци или ответници са посочили общ съдебен адресат или имат общ пълномощник в седалището на съда, за всички лица се издава едно съобщение, в което се вписват имената им.

(3) При повече ищци или ответници, когато интересите им не са противоречиви, съдът по искане на насрещната страна или по своя преценка може да ги задължи да посочат един от тях или друго лице за общ съдебен адресат. При неизпълнение на това задължение съдът може да им назначи представител за получаване на книжа на техни разnosки и риск.

(4) Когато адресатът е процесуално недееспособен, съобщението се връчва на неговия законен представител.

Съдебен адресат

Чл. 40. (1) Страната, която живее или заминава за повече от един месец в чужбина, е длъжна да посочи лице в седалището на съда, на което да се връчат съобщенията - съдебен адресат, ако няма пълномощник по делото в Република България. Същото задължение имат законният представител, попечителят и пълномощникът на страната.

(2) Когато лицата по ал. 1 не посочат съдебен адресат, всички съобщения се прилагат към делото и се смятат за връчени. За тези последици те трябва да бъдат предупредени от съда при връчване на първото съобщение.

Задължение за уведомяване

Чл. 41. (1) Страната, която отсъства повече от един месец от адреса, който е съобщила по делото или на който веднъж ѝ е връчено съобщение, е длъжна да уведоми съда за новия си адрес. Същото задължение имат и законният представител, попечителят и пълномощникът на страната.

(2) При неизпълнение на задължението по ал. 1 всички съобщения се прилагат към делото и се смятат за връчени. За тези последици страната трябва да бъде предупредена от съда при връчване на първото съобщение.

Връчител

Чл. 42. (1) Връчването на съобщенията се извършва от служител на съда, по пощата или чрез куриерска служба с препоръчана пратка с обратна разписка. Когато в мястото на връчването няма съдебно учреждение, връчването може да се извърши чрез общината или кметството.

(2) По искане на страната съдът може да разпорежи съобщенията да се връчват от частен съдебен изпълнител. Разноските на частния съдебен изпълнител са за сметка на страната.

(3) Когато съобщението не е връчено по друг начин, съдът може да разпорежи по изключение връчването да стане от служител на съда по телефона, телекса, факса или с телеграма.

(4) На страната могат да се връчват съобщения и на посочен от нея електронен адрес. Те се смятат за връчени с постъпването им в посочената информационна система.

Начини на връчване

Чл. 43. (1) Съобщението се връчва лично или чрез друго лице.

(2) Съдът може да разпорежи връчването да стане чрез прилагане на съобщението към делото или чрез залепване на уведомление.

(3) Съдът може да разпорежи връчването да стане чрез публично обявление.

Удостоверяване на връчването

Чл. 44. (1) Връчителят удостоверява с подписа си датата и начина на връчването, както и всички действия във връзка с връчването. Той отбелязва и качеството на лицето, на което е връчено съобщението. Получателят също удостоверява с подписа си, че е получил съобщението. Отказът да се приеме съобщението се отбелязва в разписката и се удостоверява с подписа на връчителя. Отказът на получателя не засяга редовността на връчването.

(2) Връчването по телефона или по факса се удостоверява писмено от връчителя, връчването с телеграма - с известие за доставянето ѝ, а когато връчването е извършено по телекса - с писмено потвърждение за изпратено съобщение. Връчването по пощата се удостоверява с обратната разписка.

(3) Връчването на електронен адрес се удостоверява с копие от електронния запис за това.

(4) Разписката, удостоверяваща връчването от служител на съда или от частен съдебен изпълнител, обратната разписка, удостоверяваща връчването от пощенски служител, известието за доставка на телеграма, както и писменото потвърждение за изпратено съобщение по телекс, се връщат в съда веднага след съставянето им.

Лично връчване

Чл. 45. Съобщението се връчва лично на адресата. Връчването на представител се смята за лично връчване.

Връчване на друго лице

Чл. 46. (1) Когато съобщението не може да бъде връчено лично на адресата, то се връчва на друго лице, което е съгласно да го приеме.

(2) Друго лице може да бъде всеки пълнолетен от домашните му или който живее на адреса, или е работник, служител или съответно работодател на адресата. Лицето, чрез което става връчването, се подписва в разписката със задължение да предаде призовката на адресата. Не може да се връчва на лица, които участват по делото като насрещна страна на адресата.

(3) Съдът изключва от кръга на другите лица тези, които са заинтересовани от изхода на делото или са изрично посочени в писмено изявление на адресата. Тези лица се посочват в съобщението и обратната разписка.

(4) С получаването на съобщението от другото лице се смята, че връчването е извършено на адресата. Адресатът може да иска възстановяване на срока, ако е отсъствал от адреса и не е било възможно да узнае своевременно за връчването. Срокът по чл. 64, ал. 2 започва да тече от момента, в който адресатът е могъл да узнае за връчването.

Връчване чрез залепване на уведомление

Чл. 47. (1) Когато ответникът не може да бъде намерен на посочения по делото адрес и не се намери лице, което е съгласно да получи съобщението, връчителят залепва уведомление на вратата или на пощенската кутия, а когато до тях не е осигурен достъп - на входната врата или на видно място около нея. Когато има достъп до пощенската кутия, връчителят пуска уведомление и в нея.

(2) В уведомлението се посочва, че книгата са оставени в канцеларията на съда, когато връчването става чрез служител на съда или частен съдебен изпълнител, съответно в общината, когато връчването става чрез неин служител, както и че те могат да бъдат получени там в двуседмичен срок от залепването на уведомлението.

(3) Когато ответникът не се яви да получи книгата, съдът указва на ищеца да представи справка за неговата адресна регистрация, освен в случаите на чл. 40, ал. 2 и чл. 41, ал. 1, в които съобщението се прилага към делото. Ако посоченият адрес не съпада с постоянния и настоящия адрес на страната, съдът разпорежда връчване по настоящия или постоянния адрес по реда на ал. 1 и 2.

(4) Когато връчителят установи, че ответникът не пребивава на посочения адрес, съдът указва на ищеца да представи справка за неговата адресна регистрация независимо от залепването на уведомлението по ал. 1.

(5) Съобщението се смята за връчено с изтичането на срока за получаването му от канцеларията на съда или общината.

(6) Когато установи редовността на връчването, съдът разпорежда съобщението да се приложи към делото и назначава особен представител на разноски на ищеца.

(7) Разпоредбите на ал. 1 - 5 се прилагат съответно за връчването на съобщения на подпомагача страна.

(8) Разпоредбите на ал. 1 и 2 се прилагат за връчването на съобщения на свидетел, вещо лице и неучастващо в делото лице, като съобщението се оставя в пощенската кутия, а когато до нея не е осигурен достъп - чрез залепване на уведомление.

Връчване чрез публично обявление

Чл. 48. (1) Ако при завеждането на делото ответникът няма регистриран постоянен или настоящ адрес, по искане на ищеца връчването се извършва чрез публикация в неофициалния раздел на "Държавен вестник", направена най-малко един месец преди заседанието. Съдът разрешава връчването да стане по този ред, след като ищецът удостовери чрез справка, че ответникът няма адресна регистрация и ищецът потвърди с декларация, че не му е известен адресът на ответника в чужбина.

(2) Ако въпреки публикацията ответникът не се яви в съда при разглеждане на делото, съдът му назначава особен представител на разноски на ищеца.

Място на връчване

Чл. 49. Място на връчване е жилището, вилата, местоработата, местослуженето, седалището, мястото за осъществяване на стопанска дейност или друго място, което се обитава от адресата, както и всяко друго място, на което адресатът може да бъде намерен.

Връчване на търговци и юридически лица

Чл. 50. (1) Мястото на връчване на търговец и на юридическо лице, което е вписано в съответния регистър, е последният посочен в регистъра адрес.

(2) Ако лицето е напуснало адреса си и в регистъра не е вписан новият му адрес, всички съобщения се прилагат по делото и се смятат за редовно връчени.

(3) Връчването на търговци и на юридически лица става в канцелариите им и може да се извърши на всеки служител или работник, който е съгласен да ги приеме. При удостоверяване на връчването връчителят посочва имената и длъжността на получателя.

(4) Когато връчителят не намери достъп до канцеларията или не намери някой, който е съгласен да получи съобщението, той залепва уведомление по чл. 47, ал. 1. Второ уведомление не се залепва.

Връчване на адвокат

Чл. 51. (1) Връчването на адвокат става лично в неговата кантора или на всяко място, където той се намира по служба. Връчването в кантората може да се извърши на всяко лице, което работи или сътрудничи на адвоката. При удостоверяване на връчването връчителят посочва името и качеството на получателя.

(2) Когато в адвокатската кантора не може да бъде намерено лице, което да получи съобщението, връчителят залепва уведомление по чл. 47, ал. 1. Второ уведомление не се залепва.

(3) Адвокатът не може да откаже получаването на съобщението на своя доверител, освен след оттегляне на пълномощното по реда на чл. 35, отказ от пълномощие по чл. 36, както и когато от пълномощното недвусмислено личи, че не се отнася за инстанцията, за която е призоваването. Отказът на адвоката да приеме съобщението се отбелязва в разписката и се удостоверява с подписа на връчителя. Отказът не засяга редовността на връчването.

Връчване на държавни учреждения и общини

Чл. 52. Държавните учреждения и общините са длъжни да осигурят служител, който да приема съобщения в работното време.

Връчване на пребиваващи в страната чужденци

Чл. 53. Връчването на пребиваващите в страната чужденци се извършва на адреса, заявен в съответните административни служби.

Поправяне на нередовности при връчване

Чл. 54. Ако при връчването има нередовности, същото се смята за извършено в момента, в който съобщението действително е достигнало до адресата.

Образци

Чл. 55. Министърът на правосъдието издава наредба, с която утвърждава образците на всички книжа, свързани с връчването.

Раздел II

Призоваване

Призовки

Чл. 56. (1) Съдът призовава страните за заседанията по делото.

(2) Страните, които са редовно призовани, при отлагане на делото не се призовават за следващото заседание, когато датата му е обявена в заседанието.

(3) Призоваването се извършва най-късно една седмица преди заседанието. Това правило не се прилага в изпълнителния процес.

Съдържание на призовката

Чл. 57. В призовката се посочват:

1. съдът, който я издава;
2. името и адресът на призовавания;
3. по кое дело и в какво качество се призовава;
4. мястото и времето на заседанието, и
5. законните последици от неявяването.

Ред за връчване на призовките

Чл. 58. Призовките по делото се връчват по реда за връчване на съобщенията.

Глава седма

СРОКОВЕ И ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА СРОКОВЕ

Раздел I

Срокове

Определяне на сроковете

Чл. 59. Сроковете в процеса, когато не са установени от закона, се определят от съда.

Изчисляване на сроковете

Чл. 60. (1) Сроктът се изчислява по години, месеци, седмици и дни.

(2) Сроктът, който се брои на години, изтича в съответния ден на последната година, а ако месецът в последната година няма съответно число, срокът изтича в последния му ден.

(3) Сроктът, който се брои на месеци, изтича на съответното число на последния месец, а ако последният месец няма съответно число, срокът изтича в последния му ден.

(4) Сроктът, който се брои на седмици, изтича в съответния ден на последната седмица.

(5) Сроктът, който се брои на дни, се изчислява от деня, следващ този, от който започва да тече срокът, и изтича в края на последния ден.

(6) Когато последният ден от срока е неприсъствен, срокът изтича в първия следващ присъствен ден.

Спиране на срока

Чл. 61. При спиране на производството се спират и всички започнали да текат, но неизтекли още срокове. В този случай спирането на срока започва от онова събитие, по повод на което е било спряно производството.

Изтичане на срока

Чл. 62. (1) Последният ден на срока продължава до края на двадесет и четвъртия час, но ако трябва да се извърши действие или представи нещо в съда, срокът изтича в момента на приключване на работното време.

(2) Срокът не се смята за пропуснат, когато изпращането на молбата е станало по пощата. Той не се смята за пропуснат и когато тя е подадена в друг съд или в прокуратурата в срока, освен ако е подадена по електронен път.

(3) Когато съдът определи по-дълъг от установения в закон срок, извършеното действие след законния, но преди изтичане на определения от съда срок, не се смята за просрочено.

Продължаване на срока

Чл. 63. (1) Законните и определените от съда срокове могат да бъдат продължавани от съда по молба на заинтересованата страна, подадена преди изтичането им, при наличие на уважителни причини.

(2) Новоопределеният срок не може да бъде по-кратък от първоначалния. Продължаването на срока тече от изтичането на първоначалния.

(3) Алинея 1 не се прилага за сроковете за обжалване и за подаване на молба за отмяна на влязло в сила решение.

Раздел II

Възстановяване на срокове

Условия

Чл. 64. (1) Процесуалните действия, извършени след като са изтекли установените срокове, не се вземат предвид от съда.

(2) Страната, която е пропуснала установения от закона или определения от съда срок, може да поиска неговото възстановяване, ако докаже, че пропускането се дължи на особени непредвидени обстоятелства, които не е могла да преодолее.

(3) Молбата за възстановяване се подава в едномесечен срок от съобщението за пропускането му. Не се допуска възстановяване, ако е било възможно продължаване на срока за извършването на пропуснатото действие.

(4) Не може да бъде продължаван срокът за подаване на молба за възстановяване на срок.

Молба за възстановяване

Чл. 65. (1) В молбата се посочват:

1. всички обстоятелства, които я обосновават;

2. всички доказателства за основателността ѝ.

(2) Едновременно с молбата за възстановяване на срока се подават онези книжа, за подаването на които се изисква възстановяването на срока, а ако срокът е за внасяне на суми за разноси, съдът определя нов срок за внасянето им.

(3) Подаването на молбата не спира хода на делото.

Процедура

Чл. 66. (1) Молбата се подава с препис за насрещната страна, която може да даде отговор в едномесечен срок. Молбата се разглежда в открито заседание.

(2) Срещу определеното, с което се отказва възстановяване на срока, може да се подаде частна жалба.

(3) Когато уважаването на молбата налага провеждане на открито съдебно заседание, съдът при необходимост може да отмени действията, извършени преди възстановяването на срока.

Разноси

Чл. 67. Всички разноси, които са произтекли за насрещната страна от пропускането на срока и в производството по възстановяване на срока, се понасят от молителя.

Глава осма

ТАКСИ И РАЗНОСКИ

Раздел I

Цена на иска

Цена на иска

Чл. 68. Паричната оценка на предмета на делото е цена на иска.

Размер на цената на иска

Чл. 69. (1) Размерът на цената на иска е:

1. по искове за парични вземания - търсената сума;
2. по искове за собственост и други вещни права върху имот - данъчната оценка, а ако няма такава - пазарната цена на вещното право;
3. по искове за нарушено владение - една четвърт от размера по т. 2;
4. по искове за съществуване, за унищожаване или за разваляне на договор и за сключване на окончателен договор - стойността на договора, а когато договърът има за предмет вещни права върху имот - размерите по т. 2;
5. по искове за съществуване или прекратяване на договор за наем - наемът за една година;
6. по искове за периодични платежи за определено време - сборът на всички платежи;
7. по искове за периодични платежи за неопределено време или за пожизнени платежи - сборът на платежите за три години.

(2) По искове, които не са посочени в ал. 1, съдът определя първоначална цена на иска.

Определяне на цената на иска

Чл. 70. (1) Цената на иска се посочва от ищеца. Въпрос за цената на иска може да се повдигне от ответника или служебно от съда най-късно в първото заседание за разглеждане на делото. В случай на несъответствие на указаната цена с действителната съдът определя цената на иска.

(2) Определението на съда, с което се увеличава цената на иска, подлежи на обжалване с частна жалба.

(3) По искове, по които оценката представлява затруднение в момента на предявяване на иска, цената на иска се определя приблизително от съда, като впоследствие се изиска допълнителна такса или се връща надвзетата съобразно цената, която съдът определя при решаване на делото.

Раздел II

Държавни такси и разноски

Задължение за такси и разноски

Чл. 71. (1) По водене на делото се събират държавни такси върху цената на иска и разноски за производството. Когато искът е неоченяем, размерът на държавната такса се определя от съда.

(2) Когато предмет на делото е право на собственост или други вещни права върху имот, размерът на държавната такса се определя върху една четвърт от цената на иска.

Държавни такси при съединяване на искове

Чл. 72. (1) За предявените с една молба кумулативно съединени искове се събира държавна такса по всеки иск.

(2) За предявените с една молба алтернативно или евентуално съединени искове срещу едно лице се събира държавна такса за един иск.

(3) За предявените с една молба алтернативно или евентуално съединени искове срещу различни лица се събира държавна такса по исковете срещу всяко лице.

Държавни такси

Чл. 73. (1) Държавните такси са прости и пропорционални.

(2) Простите такси се определят въз основа на необходимите материално-технически и административни разходи по производството. Пропорционалните такси се определят върху интереса.

(3) Държавната такса се събира при предявяване на искането за защита или съдействие и при издаване на документа, за който се плаща такса, съгласно тарифа, приета от Министерския съвет.

Изменение на искането

Чл. 74. При намаление на искането внесена такса не се връща. При увеличение на искането таксата върху разликата се довнася.

Определяне на разноските

Чл. 75. Възнаграждението на свидетелите се определя от съда с оглед на отделеното време и направените разноски, а възнаграждението на вещите лица се определя от съда с оглед на извършената работа и направените разноски.

Предварително внасяне на разноските

Чл. 76. Всяка страна предварително внася в съда разноските по действията, които е поискала. Сумите за разноски по действия по искане на двете страни или по инициатива на съда се внасят от двете страни или от едната страна според обстоятелствата.

Принудително събиране на разноски

Чл. 77. Ако страната остане задължена за разноски, съдът постановява определение за принудителното им събиране.

Присъждане на разноски

Чл. 78. (1) Заплатените от ищеца такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска.

(2) Ако ответникът с поведението си не е дал повод за завеждане на делото и ако признае иска, разноските се възлагат върху ищеца.

(3) Ответникът също има право да иска заплащане на направените от него разноски съразмерно с отхвърлената част от иска.

(4) Ответникът има право на разноски и при прекратяване на делото.

(5) Ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно **чл. 36 от Закона за адвокатурата**.

(6) Когато делото е решено в полза на лице, освободено от държавна такса или от разноски по производството, осъденото лице е длъжно да заплати всички дължащи се такси и разноски. Съответните суми се присъждат в полза на съда.

(7) Ако претенцията на лицето, което е получило правна помощ, бъде уважена, изплатеното адвокатско възнаграждение се присъжда в полза на Националното бюро за правна помощ съразмерно с уважената част от иска. В случаите на осъдително решение лицето, получило правна помощ, дължи разноски съразмерно с отхвърлената част от иска.

(8) В полза на юридически лица и еднолични търговци се присъжда и адвокатско възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт.

(9) При приключване на делото със спогодба половината от внесената държавна такса се връща на ищеца. Разноските по производството и по спогодбата остават върху страните, както са ги направили, ако не е уговорено друго.

(10) На третото лице помагач не се присъждат разноски, но то дължи разноските, които е причинило със своите процесуални действия.

(11) Когато в делото участва като страна прокурорът, дължащите се разноски се присъждат на държавата или се заплащат от нея.

Разноски по изпълнението

Чл. 79. (1) Разноските по изпълнението са за сметка на длъжника, освен в случаите, когато:

1. делото се прекрати съгласно чл. 433, освен поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство, или

2. изпълнителните действия бъдат изоставени от взыскателя или бъдат отменени от съда.

(2) Когато таксите по изпълнението не са внесени от взыскателя, се събират от длъжника.

Списък на разноските

Чл. 80. Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да обжалва решението в частта му за разноските.

Присъждане на разноски

Чл. 81. Във всеки акт, с който приключва делото в съответната инстанция, съдът се произнася и по искането за разноски.

Разпореждане относно внесени суми за разноски и гаранции

Чл. 82. Внесените суми за разноски и гаранции в пари и ценности се внасят в приход на държавния бюджет, ако не бъдат поискани в срок една година от датата, когато са станали изискуеми.

Освобождаване от такси и разноски

Чл. 83. (1) Такси и разноски по производството на делата не се внасят:

1. от ищите - работници, служители и членове на кооперации, по искове, произтичащи от трудови правоотношения;

2. от ищите - по искове за издръжка;

3. по искове, заведени от прокурор;

4. от ищеца - по искове за вреди от непозволено увреждане от престъпление, за което има влязла в сила присъда;

5. от назначените от съда особени представители на страна, чийто адрес не е известен.

(2) Такси и разноски по производството не се внасят от физически лица, за които е признато от съда, че нямат достатъчно средства да ги заплатят. По молбата за освобождаване съдът взема предвид:

1. доходите на лицето и на неговото семейство;

2. имущественото състояние, удостоверено с декларация;

3. семейното положение;

4. здравословното състояние;

5. трудовата заетост;

6. възрастта;

7. други констатирани обстоятелства.

(3) В случаите по ал. 1 и 2 разноските по производството се плащат от сумите, предвидени от бюджета на съда.

Освобождаване в особени случаи

Чл. 84. Освобождават се от заплащане на държавна такса, но не и от съдебни разноски:

1. държавата и държавните учреждения, освен по искове за частни държавни вземания и права върху вещи - частна държавна собственост;
2. Българският червен кръст;
3. общините, освен по искове за частни общински вземания и права върху вещи - частна общинска собственост.

Глава девета **ГЛОБИ**

Глоба на свидетел

Чл. 85. (1) Ако призованият в съда свидетел не се яви без уважителни причини, съдът му налага глоба и постановява принудителното му довеждане за следващото заседание.

(2) Ако свидетелят откаже да даде показания без уважителни причини, съдът му налага глоба.

Глоба на вещо лице

Чл. 86. Ако вещо лице не се яви, откаже да даде заключение или не го представи в срок без уважителна причина, съдът му налага глоба.

Глоба на трето лице

Чл. 87. Ако трето неучастващо в делото лице откаже да представи поискан му от съда документ или предмет за изследване, за който е установено, че се намира у него, съдът му налага глоба и го подканва да го представи.

Глоба за нарушения при връчването

Чл. 88. (1) Съдът налага глоба на връчител, който е връчил неправилно съобщението, не е удостоверил надлежно връчването или не е върнал своевременно в съда разписката за връчването или който не е изпълнил други нареждания на съда във връзка с връчването.

(2) Съдът налага глоба на ръководителя на канцеларията, когато в работно време в канцеларията на държавното учреждение или общината не се намери лице, което да приеме съобщението.

Глоба за нарушения при разглеждането на дело

Чл. 89. Съдът налага глоба за:

1. нарушение на реда в съдебно заседание;
2. неизпълнение на разпорежданията на съда;
3. обида на съда, страна, представител, свидетел или вещо лице.

Неправомерно получаване на правна помощ

Чл. 90. (1) Съдът налага глоба на страната, която е посочила неверни или непълни данни в молбата за правна помощ и вследствие на това е получила или се е опитала да получи правна помощ.

(2) Глоба се налага и в случаите, когато страната, на която е разрешена правна помощ, не уведоми своевременно съда за обстоятелства, които са от значение за решението по чл. 96 и 97.

Размер на глобата

Чл. 91. (1) Глобата за нарушения по чл. 85 - 90 е в размер от 50 до 300 лв.

(2) За нарушения, които затрудняват хода на производството или са извършени повторно, глобата е в размер от 100 до 1200 лв.

Обжалване

Чл. 92. (1) Срещу наложената глоба в едноседмичен срок може да бъде подадена молба за отмяната ѝ до съда, който я е наложил. Срокът тече от деня на съдебното заседание, а в случаите, когато лицето не присъства в заседанието - от деня на съобщението.

(2) Съдът разглежда молбата в закрито заседание и ако признае изложените причини за уважителни, намалява или отменя глобата, както и принудителното довеждане.

(3) Определението подлежи на обжалване с частна жалба.

Глоби при принудително изпълнение

Чл. 93. (1) Съдебният изпълнител налага глоба в размерите по чл. 91 за:

1. нарушения по чл. 85 - 88;
2. създаване на пречки да бъде преглеждана вещта, обявена за продан;
3. неизпълнение на други негови нареждания.

(2) Постановлението, с което съдебният изпълнител налага глобата, може да се обжалва в едноседмичен срок от съобщението пред районния съдия, който се произнася в закрито заседание с определение, което не подлежи на обжалване.

Глава десета **ПРАВНА ПОМОЩ**

Съдържание на правната помощ

Чл. 94. Правната помощ се състои в осигуряване на безплатна адвокатска защита.

Предоставяне на правна помощ

Чл. 95. (1) Молбата за правна помощ се подава в писмена форма до съда, пред който делото е висящо.

(2) В определението, с което се уважава молбата, съдът посочва вида и обема на предоставяната правна помощ.

(3) Определението за предоставяне на правна помощ има действие от подаването на молбата, освен ако съдът

постанови друго.

(4) Определението се постановява в закрито заседание, освен ако съдът прецени за необходимо да изслуша страната за изясняване на всички обстоятелства.

(5) Определението, с което се отказва правна помощ, подлежи на обжалване с частна жалба.

(6) Определението на съда по частната жалба е окончателно.

Прекратяване на правната помощ

Чл. 96. (1) Правната помощ се прекратява:

1. при промяна на обстоятелствата, поради които е предоставена;

2. със смъртта на физическото лице, на което е предоставена.

(2) Съдът служебно или по искане на страна или на назначения служебен адвокат постановява прекратяване изцяло или частично на предоставената правна помощ считано от момента на настъпване на промяна в обстоятелствата, обусловили предоставянето ѝ.

Лишаване от правна помощ

Чл. 97. (1) Съдът служебно или по искане на страна или на назначения служебен адвокат лишава страната от правна помощ изцяло или частично, ако се установи, че условията за нейното предоставяне не са съществували изобщо или отчасти.

(2) В случая по ал. 1 страната е длъжна да внесе или да върне всички суми, от плащането на които е била неоснователно освободена, както и да заплати определеното от съда възнаграждение на назначения ѝ служебен адвокат.

Последици от прекратяването и лишаването от правна помощ

Чл. 98. (1) Назначеният служебен адвокат упражнява правомощията си до влизането в сила на определението за прекратяване или за лишаване от правна помощ, ако това е необходимо за предпазване на страната от неблагоприятни правни последици.

(2) От постановяването до влизането в сила на определението за прекратяване или лишаване от правна помощ се прекъсват сроковете за обжалване, след което започват да текат отново.

Напътване на страните за правната помощ

Чл. 99. Съдът информира страните за техните законни права и задължения във връзка с правната помощ, както и за правните последици при неизпълнение на задълженията им.

Глава единадесета

ПРОЦЕСУАЛНИ ДЕЙСТВИЯ НА СТРАНИТЕ

Форма

Чл. 100. Страните извършват процесуалните действия устно в съдебно заседание. Процесуалните действия извън съдебно заседание се извършват в писмена форма.

Нередовност на процесуалното действие

Чл. 101. (1) Съдът следи служебно за надлежното извършване на процесуалните действия. Той указва на страната в какво се състои нередовността на извършеното от нея процесуално действие и как тя може да бъде отстранена, като определя срок за поправката.

(2) Поправеното процесуално действие се смята за редовно от момента на извършването му.

(3) При неотстраняване на нередовността в указания срок процесуалното действие се смята за неизвършено.

Писмени изявления

Чл. 102. (1) Писмените изявления до съда съдържат:

1. посочване на съда;

2. името и адреса на страната, която прави изявлението, съответно - името и адреса на представителя, чрез който се извършва изявлението;

3. в какво се състои изявлението;

4. подпис.

(2) Към писмените изявления се прилагат:

1. пълномощно, когато изявлението се извършва чрез пълномощник;

2. документ за внесени такси и разноси, когато такива се дължат;

3. преписи от изявлението и приложенията според броя на насрещните страни.

Последна промяна от Четвъртък, 21 Август 2008г. 10:53ч.